

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jany Jurečkové v právní věci

žalobce: **A. Š.**

bytem A., P. 7

zastoupen JUDr. Pavlem Novákem, advokátem

sídlem Bohuslava Martinů 1051/2, Praha 4

proti

žalované: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**

sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 2015, č. j. ČOI 30430/14/O100/1000/14/15/Be/Št,

takto:

- I.** Rozhodnutí žalované ze dne 10. 4. 2015, č. j. ČOI 30430/14/O100/1000/14/15/Be/Št, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 16 342,- Kč k rukám JUDr. Pavla Nováka, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, jímž bylo změněno rozhodnutí České obchodní inspekce, inspektorátu Středočeského a Hl. m. Prahy tak, že byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč pro naplnění skutkové podstaty dle § 8 odst.

- 1 písm. a) zákona č. 102/2001 Sb., o obecné bezpečnosti výrobků (dále jen „zákon o bezpečnosti výrobků“), neboť v období od 1. 1. 2012 do 30. 3. 2012 uvedl na trh nebezpečné výrobky (laserová ukazovátka třídy 3B); v rozsahu uložení zákazu uvádění nebezpečných výrobků na trh bylo rozhodnutí správního orgánu potvrzeno.
2. Žalobce v žalobě namítl marné uplynutí prekluzivní lhůty dle § 8 odst. 3 zákona o bezpečnosti výrobků, neboť kontrolu inspektorát ČOI provedl dne 30. 3. 2012, avšak rozhodnutí žalovaného bylo vydáno dne 10. 4. 2015, proto je výrok I rozhodnutí žalovaného v rozporu se zákonem.
 3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby, neboť dle jejího názoru není den kontroly, tj. 30. 3. 2012 rozhodným dnem pro počátek prekluzivní lhůty. Podle žalované šlo uvedeného dne pouze o dílčí krok kontroly a závěr o nebezpečnosti předmětných ukazovátek byl až obsahem sdělení, jež bylo zasláno žalobci dopisem ze dne 24. 4. 2012 a který si žalobce převzal až dne 17. 5. 2012. Podle žalované je právě poslední uvedené datum dnem, od kdy lze nejdříve započít běh dané lhůty z hlediska ukončení protiprávního jednání. Žalovaná má za to, že je lhůta zachována pouhým vydáním rozhodnutí, případně jeho oznámení, nikoliv nabytím právní moci.
 4. K tomu žalobce uvedl, že k ukončení protiprávního jednání došlo dne 30. 3. 2012, což potvrzuje i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, dle jehož výroku se žalobce dopustil deliktního jednání v období od 1. 1. 2012 do 30. 3. 2012, kdy v postavení dovozce uvedl na trh laserová ukazovátka třídy 3B. Žalobce dále uvádí, že po provedené kontrole zboží k prodeji nenabízel a prodej ukončil.
 5. Ze správního spisu soud zjistil následující, pro řízení podstatné skutečnosti.
 6. Inspektorát Středočeský a Hl. města Prahy České obchodní inspekce (dále též „správní orgán I. stupně“) provedl dne 30. 3. 2012 kontrolu ve výdejním místě internetových stránek www.primozciny.cz, Svatoslavova 17, Praha 4, provozovaném žalobcem. Při této kontrole správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce jako dovozce uvedl na trh v období od 1. 1. 2012 do 30. 3. 2012 laserová ukazovátka třídy 3B. Správní orgán I. stupně odebral vzorky uvedených výrobků k posouzení bezpečnosti. Podle závěrů posudků České obchodní inspekce mohou laserová ukazovátka třídy 3B způsobit poškození zraku i při krátkodobé expozici. Posuzovaná ukazovátka nebyla dle správního orgánu I. stupně opatřena označením v souladu s požadavky normy ČSN EN 60825 Bezpečnost laserových zařízení – Část 1: Klasifikace zařízení a požadavky.
 7. Správní orgán I. stupně v návaznosti na závěry z provedené kontroly a posudků dospěl k závěru, že žalovaný naplnil skutkovou podstatu ustanovení § 8 odst. 1 písm. a) zákona o bezpečnosti výrobků a rozhodnutím ze dne 8. 8. 2012, č. j. 10/0843/12/12, žalobci uložil pokutu ve výši 100 000,- Kč.
 8. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně se žalobce odvolal s odůvodněním, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, neboť z posudků není zřejmé, jakým způsobem správní orgán I. stupně dospěl k uvedeným závěrům o nebezpečnosti výrobku. Rozhodnutím žalované ze dne 5. 12. 2012, č. j. ČOI 110203/12/O100/1000/12/Be/Št, bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání.
 9. Správní orgán I. stupně následně vydal rozhodnutí ze dne 20. 2. 2014, č. j. 10/0843/12/12/II, jímž žalobci opět uložil pokutu ve výši 100.000,- Kč, proti čemuž se žalobce opět odvolal, přičemž znovu rozporoval závaznost posudků a závěry o

nebezpečnosti výrobků. Žalobce požadoval zrušení rozhodnutí a zastavení řízení, případně snížení pokuty na 1 000,- Kč.

10. Žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím dne 10. 4. 2015, č. j. ČOI 30430/14/O100/1000/14/15/Be/Št, změnila výši uložené pokuty na 50 000,- Kč a ve zbylé části rozhodnutí potvrdila.
11. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.
12. Žaloba je důvodná.
13. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání. Účastníci řízení k výzvě soudu v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů nevyjádřili svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. V souladu s § 51 odst. 1 větou druhou s. ř. s., měl tak soud za to, že účastníci řízení s takovým projednáním věci vyslovili souhlas.
14. Soud se předně zabýval podmínkami pro vydání pokuty uvedenými v ustanovení § 8 odst. 3 zákona o bezpečnosti výrobků ve znění do 30. 6. 2017, dle kterého *řízení o uložení pokuty lze zahájit do 1 roku ode dne, kdy se orgán oprávněný k uložení pokuty o porušení povinností dozvěděl, nejpozději však do 2 let ode dne, kdy k porušení povinnosti došlo. Pokutu nelze uložit, uplynuly-li od porušení povinnosti 3 roky.* V první větě předmětného ustanovení jsou uvedeny lhůty pro zahájení řízení o uložení pokuty. V tomto směru lze konstatovat, že správní orgán tyto lhůty dodržel. Nicméně pro zachování lhůty k uložení sankce je nutné nejen včas správní řízení zahájit, ale také v zákonné lhůtě skončit vydaným rozhodnutím (viz. věta druhá § 8 odst. 3 zákona o bezpečnosti výrobků). Není-li splněna podmínka zachování lhůty pro zahájení řízení uvedená ve větě první nebo podmínka lhůty pro uložení pokuty dle věty druhé, je rozhodnutí o uložení sankce nezákonné pro marné uplynutí prekluzivní lhůty.
15. V posuzované věci je rozhodné, zda byla splněna podmínka § 8 odst. 3 zákona věty druhé o bezpečnosti výrobků, tedy zda byla pokuta uložena do 3 let od porušení povinnosti, spáchání správního deliktu. Správní delikt žalobce byl definován výrokem správního orgánu jako jednání spočívající v uvedení nebezpečných výrobků na trh po dobu od 1. 1. 2012 do 30. 3. 2012. Dobu trvání správního deliktu tak určil správní orgán, je tak zcela bez právní relevance, zda skutečně žalobce poté přestal nabízet předmětné výrobky či nikoli, neboť žalobou napadeným rozhodnutím mu byla uložena sankce za jednání od 1. 1. 2012 do 30. 3. 2012. Z hlediska klasifikace přestupků lze mít za to, že se jednalo trvajícím deliktem, jestliže deliktní jednání spočívalo v uvedení výrobků na trh, prekluzivní lhůta pro uložení pokuty tak počala běžet dnem následujícím po dni, kdy bylo dle správního orgánu sankcionované deliktní jednání žalobce ukončeno. Počátek prekluzivní lhůty dle § 8 odst. 3 zákona věty druhé o bezpečnosti výrobků je tak určen posledním dnem deliktního jednání žalobce, resp. dnem následujícím.
16. Běh lhůty podle § 8 odst. 3 věty druhé zákona o bezpečnosti výrobků počal běžet dnem následujícím po dni, kdy byl ukončen protiprávní stav – uvádění nebezpečných výrobků na trh dle výroku správního rozhodnutí, tedy dne 31. 3. 2012. Provedení kontroly či jiný úkon správního orgánu I. stupně není rozhodující pro počátek běhu uvedené lhůty. Oproti ustanovení daňového řádu (§ 148 odst. 3) zákon o bezpečnosti výrobků nestanoví přerušování lhůty pro uložení sankce zahájením kontroly.

17. Soud se též zabýval argumentací žalované ohledně skutečnosti, zda je nutné v uvedené tříleté lhůtě věc rozhodnout pravomocně, či postačí pouhé vydání rozhodnutí. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, č. j. 7 As 61/2010-89, dle kterého *je postih za přestupek možný, jen jestliže rozhodnutí o něm nabylo ve lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, právní moci* (srovnej § 20 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. - *přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie*) a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 Afs 42/2004-61, dle kterého *ustanovení § 47 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, je třeba vykládat tak, že daň je nutno ve lhůtě 3 let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla povinnost podat daňové přiznání nebo hlášení nebo v němž vznikla daňová povinnost, aniž by zde současně byla povinnost daňové přiznání nebo hlášení podat, vyměřit či doměřit pravomocně. Nestací tedy, když je v uvedené prekluzivní lhůtě vydáno nepravomocné rozhodnutí o vyměření či doměření daně*. Výše uvedené závěry lze zcela aplikovat i na výklad ustanovení § 8 odst. 3 věty druhé zákona o bezpečnosti výrobků, neboť vychází z účelu institutu prekluzivní lhůty a s tím spojené zásady ochrany právní jistoty účastníka správního řízení. Účelem promlčecích či prekluzivních lhůt ve správním řízení je mimo jiné snaha o urychlení správního řízení. Bylo by proti takovému účelu, aby správní orgán nečinil kroky k doručení rozhodnutí účastníkovi a zároveň by neběžela promlčecí či prekluzivní lhůta, neboť právě tato je stanovena na ochranu právní jistoty účastníků správního řízení. Principu sebeomezení státní správy daného stanovením prekluzivní lhůty tak odpovídá požadavek, aby v prekluzivní lhůtě bylo řízení skončeno pravomocně.
18. V souladu s výše uvedeným soud shledává, že samotné vydání nepravomocného rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezakládá zachování prekluzivní lhůty dle § 8 odst. 3 věty druhé zákona o bezpečnosti výrobků, nýbrž je třeba v této lhůtě věc pravomocně rozhodnout.
19. Žalovaná rozhodla o správním deliktu žalobce pravomocně po marném uplynutí tříleté prekluzivní lhůty dle § 8 odst. 3 věty druhé zákona o bezpečnosti výrobků, proto soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost spočívající v uložení pokuty po uplynutí prekluzivní lhůty. Žalovaná je povinna zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně a správní řízení zastavit. V dalším řízení je dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je žalovaná vázána právním názorem vysloveným v rozsudku.
20. Výrok o nákladech řízení vychází ze skutečnosti, že žalobce byl v řízení plně úspěšný, náleží mu tak oproti žalované náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalobce uhradil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3.000,- Kč a soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1.000,- Kč, kterému bylo vyhověno. Další jeho náklady tvoří odměna advokáta za tři úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), tedy převzetí právního zastoupení ve věci a příprava, podání žaloby ve věci samé a vyjádření ze dne 5. 8. 2016. Dle ustanovení § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100,- Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 3 a 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$). Odměna advokáta tak celkem činí 10 200,- Kč a DPH ve výši 21 %, celkem tedy 12.342,- Kč. Spolu se zaplaceným soudním poplatkem tedy žalobci vznikly náklady ve výši 16 342,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze 17. října 2018

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu